

МОЛОДИЙ МЕДИК

№4, квітень 2018 р.

Найпрогресивніша молодь навчається у ВНМУ

24 березня відбулась лекція з доказової медицини в рамках проекту «EVI-WEEKEND»

Проект належить платформі PROGRESS, засновниками якої є Олексій Мельник (VI курс 72 група) та Дарія Сімчук (VI курс 46 група). Основний напрямок роботи – ознайомлення студентів, молодих вчених, інтернів, лікарів та всіх зацікавлених із принципами доказової медицини, на яку в практичній діяльності опираються провідні спеціалісти Європи.

У своїх прагненнях сприяти розвитку України як країни з ефективною медициною, з освіченими, професійними лікарями, команда PROGRESS щодня готує корисні статті, висвітлює ефективні методи діагностики, лікування й профілактики захворювань, використовуючи у роботі лише клінічно підтверженні й науково обґрунтовані дані. З кожним днем прогресивних лікарів стає все більше – вже понад 1000 читачів! Така статистика дає надію на вдосконалення української медицини й досягнення нею європейського рівня.

Крім студентства до діяльності платформи залучаються й викладачі. Зокрема Іванов Валерій Павлович, д. мед. н., проф. та завідувачий кафедрою внутрішньої медицини №3, провів лекцію на тему «Профілакти-

ка цереброваскулярних ускладнень, необхідність та реалії в Україні криз призму доказовості».

Валерій Павлович цікаво, доступно та з гумором розповів про лідерів за рівнем смертності – інсульт та інфаркт, які щорічно забирають 17 мільйонів життів. Велика частина лекції була присвячена профілактиці ускладнень. У першу чергу – це пропаганда здорового способу життя, відмова від шкідливих звичок і проведення профілактичного лікування відповідно до протоколів при наявності показів. Варто наголосити, що головна роль у

боротьбі з хворобами належить державі. Наприклад, Фінляндія, де рівень смертності від інсульту та інфаркту у якій ще декілька років тому був таким же, як і в Україні, запровадивши програму, що включає вищезгадані профілактичні заходи, знизила показники з 86% до 15%. Неймовірно, чи не так? Усі ці заходи мають велику базу клінічних доказів їхньої ефективності.

Експерти висловлюють думку, що сьогодні ми повинні чітко усвідомлювати той факт, що на медиках лежить повна відповідальність за зменшення частоти виникнення таких ускладнень, як інсульт, оскільки близько 80% з них можна попередити при своєчасному й адекватному лікуванні.

Це була перша лекція, проведена за ініціативи студентської платформи PROGRESS. Далі ще цікавіше: PROGRESS'уймо разом!

Даний проект реалізований за підтримки Ради Студентського Самоврядування університету та проректора ВНМУ з навчальної роботи Юрія Йосиповича Гумінського, за що команда PROGRESS висловлює безмежну вдячність!

**Підготувала студентка III курсу
Анцук Діана**

Академічна доброчесність: стосується кожного

Минулого року був прийнятий Закон України «Про освіту» та внесені зміни до Закону «Про вищу освіту», що запроваджують поняття академічної доброчесності. Тобто – сукупність етичних принципів, якими мають керуватися учасники освітнього та наукового процесів: науковці, викладачі та студенти. Про те, як дотримуватись академічної доброчесності, як можна запобігти можливим порушенням, та про наслідки, які вони можуть за собою потягнути, «Молодому медику» розповів проректор з наукової роботи Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова професор Олег Володимирович Власенко.

- Термін «академічна доброчесність» виник нещодавно, хоча поняття, яке він означає, існувало завжди. Це як закони: спочатку вони існували як звичаєве право, яке не було ніде прописано, але якого дотримувалися, а потім відбулася їхня письмова фіксація. Академічна доброчесність стосується як освітньої галузі взагалі, так, зокрема, і вищої освіти. Якщо говорити конкретно про освітню галузь, то тут йдеться про об'єктивні критерії оцінювання знань, самостійне виконання завдань і контроль за дотриманням академічної доброчесності здобувачами освіти.

Відповідно, до законів України, порушеннями принципу академічної доброчесності в освітньому процесі є списування, обман, хабарництво і необ'єктивне оцінювання. Що стосується наукової діяльності, то тут перш за все – це дотримання авторських та суміжних прав: посилання на джерела інформації (роботи інших авторів або власні) у разі використання ідей, розробок, тверджень та даних, а також надання досто-

вірної інформації про методики та результати дослідження. І в цьому відношенні порушення академічної доброчесності – це:

- а) академічний плагіат, тобто оприлюднення результатів, отриманих іншими особами, або відтворення чужих текстів без зазначення авторства;
- б) самоплагіат – оприлюднення власних раніше опублікованих результатів як нових;
- в) фабрикація – вигадкування наукових даних;
- г) фальсифікація – модифікація чи свідомо заміна наявних даних.

Все це, зазначає професор Власенко, є грубими порушеннями академічної доброчесності і стосується як наукових, так і студентських робіт.

Взагалі ж проблема порушень принципів академічної доброчесності стосується не лише України і є поширеною в усьому світі. Але там боротьбу з цим явищем на законодавчому рівні почали раніше. Одні з найвідоміших прикладів – відставка європейських політичних діячів внаслідок плагіатних скандалів. Так, у

2011 році через плагіат у дисертації пішов міністр оборони ФРН, у 2012 – президент Угорщини, а у 2013 – міністр освіти ФРН. Їхні дисертації були написані, коли ще не існувало електронних методів перевірки на плагіат, доступних у наш час, тож факти плагіату були виявлені лише зараз.

Це нагадує ситуацію з електронними деклараціями, які були запроваджені в Україні два роки тому. Спочатку їх перевіряли вручну, і ефективність такої перевірки була дуже низькою. А зараз на нас очікує масштабна електронна перевірка, – зазначає Олег Володимирович.

Отже, чи правильним буде припустити, що збільшення виявлених протягом останніх років випадків плагіату пов'язане не зі збільшенням таких робіт, а з появою більш ефективних методів виявлення?

Цілком так, каже професор Власенко: - Більш того, ці сучасні комп'ютерні методи дають можливість профілактувати плагіат шляхом самоперевірки наукових робіт перед публікацією.

Закінчення на 3-й стор.

Студенти ВНМУ обрали нову Раду самоврядування

20 березня у приміщенні актового залу Вінницького національного медичного університету ім. М.І. Пирогова пройшли вибори до Ради студентського самоврядування, на яких були присутні 355 студентів з усіх факультетів. Із вступним словом та звітом про роботу на початку конференції виступила почесна голова Студентського Самоврядування Мар'яна Андрієвська. Прозвітували про свої досягнення за 2017-18 навчальні роки і голови комітетів Самоврядування. Після цього були заслухані передвиборчі програми кожного кандидата на посаду голови Ради Студентського Самоврядування. А їх цього року була рекордна кількість: свої заявки подали аж 35 майбутніх медиків.

Після підрахунків бюлетенів лічильна комісія оголосила результати виборів:

- голова Ради студентського самоврядування – Нетребін Леонтій;
- друге місце по голосуванню зайняла – Трофімчук Тетяна;
- третє місце – Лозова Ірина;
- делегати від медичного факультету №1 – Пилипчук Михайло та Кириченко Олександра;
- делегат від медичного факультету №2 – Струтинська Анастасія;
- делегат фармацевтичного факультету – Пьянкова Каріна та Крива Анастасія;
- делегати стоматологічного факультету – Шило Дмитро;
- делегати від іноземного факультету –

Нажжар Самі та Мера Малек Альрабад;

- делегат від старост потоків – Кобзіна Олександра;
- делегат від старост гуртожитків – Сухий Євгеній;
- делегат від СНТ – Василець Юрій;
- делегат від профкому – Кравченко Іван;
- делегат від старост спортивних секцій – Томашук Володимир;
- делегат від художньої самодіяльності – Ніколайчук Софія.

До складу Секретаріату Студентського Самоврядування входить 23 студента, які є представниками різних курсів та факультетів. Усі вони – активні учасники університетського життя та відмінники навчання.

Закінчення. Початок на 2-й стор.

Адже зараз дисертація не допускається до захисту, якщо вона не пройшла електронної перевірки на плагіат. Це ж стосується монографій, наукових статей та студентських тез. І така перевірка може виявити як свідомі, так і несвідомі випадки порушень академічної доброчесності.

Останні можуть виникнути без свідомої вини автора в результаті його недосвідченості, некомпетентності при публікації статті у фейковому, псевдонауковому виданні:

- Якщо опублікувати «правильну» статтю у «неправильному» виданні, а потім цю публікацію представити вченій раді закладу вищої освіти (ЗВО) або у Міністерстві освіти та науки для здобуття вченого звання доцента або професора, то постраждає не фейкове видання, а сам науковець.

Як же виявити, що видання не заслуговує на довіру?

- Перш за все потрібно звернути увагу на назву журналу: чи є вона у солідних наукометричних базах, таких як Scopus та Web of Science. Для цього можна зайти на сайти цих баз і пересвідчитись, що таке видання в них значиться. По-друге, звертатись безпосередньо до редакції журналу, а не до посередників, які можуть скористатися обкладинкою справжнього видання, створити його фейковий додатковий випуск та розмістити в ньому статтю за гроші автора. І якщо ця робота з'явиться в інтернеті, повторно оприлюднити її у солідному, справжньому виданні буде вже неможливо, адже така спроба буде вважатися самоплагіатом, – розповідає Олег Володимирович.

На що ще потрібно звернути увагу, так це на наявність у статті номеру ISSN, тобто реєстраційного номеру журналу, та індекс DOI (digital original identifier) – персональний номер статті. Якщо журнал посередній, та-

кий індекс буде відсутній і стаття матиме лише індекс УДК (універсальна десяткова класифікація), який вказує на тему статті, на кшталт КВЕД.

Ще одна ознака фейкового видання – пропозиція платної публікації разом з обіцянкою, що це відбудеться найближчим часом і без рецензування роботи.

- У «справжньому» журналі публікації можуть бути як на платній, так і на безоплатній основі, але обов'язково з редакторськими правками та рецензуванням. І цей процес досить тривалий, – пояснює професор Власенко.

Щодо оплати, то журнали з солідних наукометричних баз діляться на дві категорії. Перша – це безкоштовна для автора публікація у друкованому виданні, але у такому випадку читач або бібліотека оплачує можливість придбати статтю (журнал). Друга – платна для автора друкована публікація та безкоштовна для читача онлайн-версія. Ціна питання в обох випадках – приблизно від ста доларів США.

Але все це – щодо несвідомого плагіату. Відносно свідомого плагіату – профілактика полягає у правильності цитування інших авторів, перевірці на оригінальність тексту перед публікацією. Таким чином виявляються текстові запозичення, тобто не оформлені належним чином цитати, та подібність, тобто підозра на плагіат.

- Але говорити про факт академічного плагіату можна лише у тому випадку, якщо він буде доведений у судовому порядку. Це все одне, що назвати людину злочинцем без відповідного вироку суду. Тому до терміну «плагіат» ставляться обережно, – зазначає Олег Володимирович. Були випадки, коли Міністерство освіти й науки визнавали дисертації такими, що містять плагіат, після чого автори оскаржували це рішення у судовому порядку.

Яким же чином визначається ця по-

дібність?

- Для цього існують спеціальні комп'ютерні програми перевірки текстів. У ВНМУ з минулого року користуються програмою, яка була розроблена польськими фахівцями та рекомендована Міністерством освіти й науки. Доступ до неї мають кафедри вузу, спеціалізована рада, редакції наукових журналів, науково-дослідний центр та студентське наукове товариство.

Існують відносні норми, які визначають допустимий відсоток подібності. Він дорівнює 20%, але для дисертацій може бути більший за рахунок самоплагіату, тобто використання даних із власних статей, які були оприлюднені раніше, – розповідає професор Власенко.

На запитання, чи були вже виявлені роботи, в яких відсоток подібності перевищував допустимий, Олег Володимирович відповідає:

- Нажаль, так. Це було декілька конкурсних робіт студентів інших університетів, які подали заявки на участь у Всеукраїнському конкурсі з педіатрії. Перш, ніж допустити ці роботи до конкурсу, співробітники наукового відділу перевірили їх на ознаки наукового плагіату та виявили, що вони були написані на основі вже захищених дисертацій і відсоток подібності у них дорівнював 80. Звісно, ці роботи були відсторонені від конкурсу, а з керівниками цих робіт провели відповідну роботу.

До речі, законодавством передбачено покарання за порушення академічної доброчесності не лише для науковців, яких можуть, зокрема, позбавити звання, а й для студентів. Для них списування чи плагіат може обернутися повторним проходженням оцінювання, тобто іспиту чи заліку, повторним проходженням предмету або позбавленням стипендії та навіть – відрахуванням.

Катерина Баркалова

НЕТРЕБІН Леонтій – голова Студентського Самоврядування. Студент IV курсу медичного факультету №2. Староста підгрупи, староста потоку, член Вченої ради університету. Координатор проекту «Сходи в майбутнє» та «Всеукраїнської олімпіади з інфузійної терапії». Учасник олімпіад, наукових гуртків, переможець всеукраїнських медичних конференцій. Працював у студентському самоврядуванні протягом 4 років, спочатку у складі комітету з культурно-масової діяльності, згодом був членом секретаріату як делегат від медичного факультету №2. Протягом останніх двох років обіймав посаду заступника голови Студентського Самоврядування.

ТРОФІМЧУК Тетяна – заступниця голови Студентського Самоврядування. Студентка V курсу медичного факультету №1. Староста потоку, член ради СНТ, член Вченої ради університету, президентський стипендіат-2016-2017 н.р. Учасниця та переможниця всеукраїнських олімпіад та наукових конференцій. Працювала в студрадї 2 роки на посаді делегата від старост потоків.

Студенти ВНМУ обрали нову Раду самоврядування

ЛОЗОВА Ірина – заступниця голови Студентського Самоврядування та голова культмасового комітету. Студентка III курсу медичного факультету №1. Молода Людина Року 2015 у номінації «учнівське самоврядування», староста підгрупи. Минулого року обіймала посаду делегата від медичного факультету №1.

СФИМЕНКО Олег – секретар голови студентського самоврядування. Студент II курсу, медичного факультету №1. Другий рік працює в комітеті зв'язків з громадськістю. Засновник та віце-голова Студентської Ради Вінничини. Громадський діяч та вільний журналіст. Учасник Всеукраїнських конференцій. Призер ТЮЖ.

ПИЛИПЧУК Михайло – делегат від медичного

факультету №1. Студент V курсу, учасник комітету волонтерства та доброчинності, делегат від студентського самоврядування на потоці. Активний учасник студентських наукових конференцій та художньої самодіяльності.

КИРИЧЕНКО Олександра – делегат від медичного факультету №1. Студентка V курсу, відмінниця навчання. Активна учасниця студентських олімпіад та наукових конференцій.

СТРУТИНСЬКА Анастасія – третій рік обіймає посаду делегата від медичного факультету №2. Студентка IV курсу, староста підгрупи. Переможниця міжнародних конференцій та учасниця міжнародних програм обмінів. Активна громадська діячка, член комітету з волонтерства та доброчинності.

ПЬЯНКОВА Карина – делегат від фармацевтичного факультету. Студентка II курсу. В минулому була активною учасницею спортивних змагань з волейболу і баскетболу, а

також брала участь в організації всіх культурно-масових заходів на факультеті.

КРИВА Анастасія – делегат від фармацевтичного факультету, студентка I курсу. Активна учасниця студентських заходів на факультеті та в університеті.

ШИЛО Дмитро – делегат від стоматологічного факультету. Студент III курсу. Активний громадський діяч на своєму факультеті.

ВАСИЛЕЦЬ Юрій – делегат від СНТ. Студент V курсу медичного факультету №1. Заступник голови СНТ. Лаурет премії НАМН України та Асоціації працівників медичних вузів України в 2017 році. Чемпіон України з

симуляційної медицини TernopilSymOlimp 2017 р., чемпіон серед команд ВНЗ України у III Всеукраїнському зимовому чемпіонаті бригад екстреної (швидкої) медичної допомоги з міжнародною участю «Кременецькі медичні ралі-2018». Інструктор-викладач сертифікований Українським науково-дослідним інститутом медицини транспорту МОЗ. Національний координатор проекту «Медичний волонтер».

НАЖЖАР Самі – делегат від іноземного факультету. Студент стоматологічного факультету. Учасник культурно-масових заходів на факультеті та в університеті.

АЛЬРАБАД Мера – делегат від іноземного факультету. Студентка IV курсу, родом із Йорданії.

Активна учасниця художньої самодіяльності та волонтерського руху на своєму факультеті.

КОБЗИНА Олександра – делегат від старост потоків. Студентка IV курсу медичного факультету №1. З першого по третій курс була старостою підгрупи, з третього курсу – на посаді старости потоку. Учасниця олімпіад, наукових гуртків, відмінниця навчання. У 2015 році працювала у комітеті зв'язків з громадськістю.

СУХИЙ Євгеній – делегат від студентських комітетів гуртожитків. Студент V курсу медичного факультету №1. Голова студкомітета 5 гуртожитка. Староста групи, учасник студентських олімпіад. Закінчив Котовське медичне училище. Третій рік працює медбратом в урологічному відділенні Подільського регіонального онкологічного центру м. Вінниця.

КРАВЧЕНКО Іван – делегат від профкому студентів ВНМУ. Студент III курсу медичного факультету №1. Активний громадський діяч, працівник профкому ВНМУ впродовж трьох років. Займається співпрацею зі спортзалом

«Planet Fitness», футбольним фан-клубом «Шахтар». За його спільною з Віталієм Побережцем ініціативою були встановлені велосипедні парковки на території університету. Допомагає в організації культурно-масових заходів в університеті та поїздок до ГК «Буковель».

ТОМАШУК Володимир – голова комітету спортивних секцій. Студент IV курсу медичного факультету №1. Капітан збірної ВНМУ ім М.І. Пирогова з футболу. Активний учасник спортивних та наукових заходів нашого університету. Успішно організував «IMPROVE LIVE SHOW» на теренах Вінниці. Приймав участь в організації багатьох спортивних заходів.

НИКОЛАЙЧУК Софія – делегат від художньої самодіяльності. Студентка V-го курсу, медичного

факультету №1. Була членом Секретаріату 2 роки на цій же посаді. Активний учасник художньої самодіяльності. Відмінниця навчання. Переможець всеукраїнських студентських олімпіад та конференцій. Двічі стипендіат Вінницької обласної ради.

КАЗМІРЧУК Оксана – голова комітету волонтерства та доброчинності. Студентка V курсу мед.ф-ту №1. Працюю в комітеті 5 років, очолюю його протягом 2 років. Організатор багатьох університетських акцій та інших заходів, активний учасник та переможець студентських наукових конференцій.

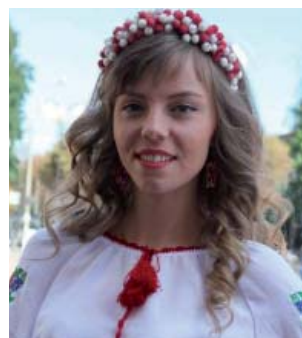

КОЛОМІЄЦЬ Катерина – голова комітету зв'язків з громадськістю. Студентка IV курсу медичного факультету №1. Працює в комітеті протягом двох років. Учасниця студентських олімпіад та конференцій. Переможниця студентської наукової конференції «Перший крок в науку 2017». Відмінниця навчання.

БАРЗАК Надія – голова комітету проектної діяльності. Студентка V курсу медичного факультету №1, член Вченої ради університету, стипендіат Президента 2016 року, сти-

пендії імені Миколи Амосова 2017 року, солістка ансамблю «Гармонія»

ДЯЧЕНКО Світлана – в.о. голови комітету по АТО. Студентка IV курсу медичного факультету №1. В минулому році виконувала обов'язки секретаря голови студентського самоврядування. З 2014 року волонтер у ВМКЦ ЦР, неодноразово допомагали бійцям АТО та населенню окупованих територій. Активний громадський діяч від БФ «Миротворець України». Учасниця та переможниця всеукраїнських конференцій.

ГЕТЬМАН Роман – голова комітету інтелектуальних ігор. Студент V курсу медичного факультету №1. В комітеті загалом працює вже чотири роки. Також є членом команди організаторів проекту «Твоя Країна» у Вінниці.

Слово беруть відмінники

Вчитися у медичному вузі не просто важко, а дуже важко. Це й не дивно, адже після закінчення навчання випускники візьмуть у свої руки найцінніше у світі: людське здоров'я та життя. Тим і цінні для майбутніх медиків поради тих сьогоднішніх студентів, хто попри усі складності вчиться на відмінно

Богдана Плотиця

Я, Плотиця Богдана Вікторівна, студентка III курсу медичного факультету №1. Ні для кого не секрет, що навчання саме у медичному вузі є чи не найскладнішим у порівнянні з іншими. Тому, мабуть, кожен студент-медик має свої секрети, як впоратись з навчанням, виділити час для себе, загального розвитку, друзів, а ще й взяти участь у громадському житті університету або знайти себе в науці. Але насправді я ніколи не замислювалась над тим, в чому полягає ця таємниця, мабуть, тому, що для кожного вона своя. Тому лише розкажу, як це вдається мені.

Я добре пам'ятаю свій перший день в університеті, тому що вступити саме до ВНМУ ім. М.І. Пирогова було моєю метою №1 на момент обрання вузу. Шлях в медицину я обрала ще з дитинства, спочатку підсвідомо цікавлячись різними книгами у домашній бібліотеці чи розповідями батьків, по стопах яких мені хотілося йти далі. Потім, у більш свідомому віці, я вже абсолютно і безповоротно вирішила пов'язати своє життя з цією благородною професією. Справа лише залишалася за вибором медичного вузу. Не зважаючи на те, що я вступила до всіх вузів, в які у подавала свою заяву з результатами ЗНО на бюджетну форму навчання, душею мене тягнуло саме до рідного мені ВНМУ, адже мої батьки закінчили саме цей вуз. Тому вперше увійшовши у двері омріяного університету вже у якості студентки, я одразу зрозуміла, що це мій шлях, саме те, на що я націлювалась, і вже уявляла, скільки всього мене чекає попереду.

Я багато чула про те, що перший курс дуже часто видається одним із найважчих, але досі не розумію, чому. Єдине, без чого було б дійсно важко – це самодисципліна, сила волі, цілеспрямованість та непереборне бажання бути кращим. Від самого початку мені дійсно було незвично вчити такі обсяги матеріалу, адже у фізико-математичній гімназії №17, яку я закінчила з золотою медаллю, мені радше доводилось мати справу з числами та формулами. Але бажання знати щось і бути кращим штовхало уперед, і я звикла і до цього, адже головне – влитись у процес і зрозуміти принцип підходу, а далі все піде своїм ходом.

У той час я почала замислюватись над тим, що студентське життя не обмежується лише навчанням. Ще зі школи я любила займатись організацією різних заходів або брати у них участь, тому я зі своїми ідеями прийшла до профкому студентів ВНМУ,

де мене з радістю прийняли і підтримали всі мої ідеї.

У свій перший рік в університеті вирішила ще й спробувати себе у конкурсі «Міс ВНМУ-2015» і виборола титул другої віце-міс. На той момент я ще не знала, що колись стану організатором цього конкурсу і буду виводити його на новий рівень проведення.

Мабуть, того року усе було вперше: перші перемоги на олімпіадах, перші конференції, перші проекти, перші досягнення. З кожним днем я ще більше закохувалась у справу, яку я обрала. І наступні курси були підтвердженням того. Далі я пробувала себе у наукових конференціях в інших містах, їздила на лекції відомих лікарів, разом із Студентським самоврядуванням ВНМУ від імені профкому студентів ВНМУ, в якому я обіймаю посаду заступника голови, займалась організацією конкурсу «Міс та Містер ВНМУ 2016». Влітку я навчалась у медичній школі в Канаді, адже я вважаю, що знання мов та такі поїздки відкривають двері для більших знань, адже найгірше – це знати, де знайти інформацію, але не бути здатним її сприйняти і використати. Зараз я вже планую нові обміни досвідом з іншими країнами та медичними вузам. На щастя, існує безліч програм та можливостей виграти гранти на навчання за кордоном.

Зараз я на третьому курсі, який добре всім відомий як той самий найважчий «екватор», що дуже важко переступити. Але ж ніхто й не казав, що буде легко. Я і сама з острахом чекала на початок навчання перед найпотужнішим у плані навчання роком. Проте він для мене виявився потужним у всіх сенсах.

Ніхто не скасовував екзамени, КРОК, але так склалося, що саме цей рік виявився дуже плідним для мене в плані проектів, до яких я залучена. Я досить довго виношувала ідею, як же зробити конкурс «Міс ВНМУ» популярнішим, цікавішим, більш наближеним до стандартних конкурсів краси. Я залучила всю дружну команду профкому студентів, знайшла одумців у Студентському самоврядуванні, і ми спільними силами провели дійсно достойний конкурс, який будемо робити з кожним роком ще більш видовищним та цікавим. Мабуть, саме у той період я відчувала, що вже не маю сил ні на що, бо організація конкурсу співпала із зимовою сесією. Із наступного семестру я вирішила змінити роль організатора на роль учасниці, але вже у конкур-

сі «Міс Вінниця 2018». Це теж стало для мене справжнім випробуванням, адже щоденні репетиції, тренування займали багато вільного від навчання часу. Тому і нормальний сон теж довелось відкласти на потім.

Зараз розумію, що це відкрило для мене багато нових можливостей, подарувало нові знайомства і безцінний досвід. Я отримала пропозицію, від якої не змогла відмовитись: стати координатором міжнародного конкурсу «Кращий художник», який організовує народний художник України Володимир Козюк.

Мистецтво для мене – дуже близька тема, адже я з відзнакою закінчила художню школу та писала картини. Наразі вже відбулись перші зустрічі та прес-конференції, і зараз я з нетерпінням чекаю на початок проекту, який у мене співпадає із літньою сесією і КРОКом. Тому я вже можу уявити, як важко буде правильно розподілити свій час, щоб і третій курс завершити із відмінними результатами, як це було на першому та на другому курсах. Оразу після цього проекту стартує наступний, ще ближчий для мене. Він буде благодійним і полягатиме у допомозі лікарні «Охматдит».

І саме зараз вже зовсім мало часу лишилось до студентської наукової конференції, на якій я маю представити три роботи на різних секціях. Над ними я працювала майже півроку – з пацієнтами, статистичними даними, з літературою як вітчизняною, так і закордонною.

Якщо чесно, то я досі не знаю, яка формула успіху і як це все встигнути, проте у мене цей механізм працює на відданості своїй справі, цілеспрямованості, умінні правильно розподілити свій час і відмовитись іноді від відпочинку чи сну на користь меті. Тільки у цьому випадку праця принесе результат.

Вітаємо ювіляра

Анатолію Григоровичу Корнійчуку – 80!

6 квітня відзначив свій ювілей та 55 річницю бездоганної трудової діяльності у стінах Вінницького національного медичного університету доцент кафедри нервових хвороб і нейрохірургії факультету післядипломної освіти Анатолій Григорович Корнійчук.

Він – друга дитина в сім'ї молодих аграріїв, що закінчили Кам'янець-Подільський сільськогосподарський інститут. Батько Анатолія Григоровича – учасник Другої світової війни, удостоєний високих бойових нагород, повернувся з війни з тяжким каліцтвом і у повоєнний час працював керівником підсобного господарства обласної психоневрологічної лікарні. Мати загинула під час окупації.

Із 1955 по 1961 рік Анатолій Григорович навчався у Вінницькому медичному інституті, де на той час працювала плеяда ерудованих з високою культурою професорів і доцентів: невролог П.М. Альперович, терапевт Б.С. Шкляр, хірурги Грабченко, Н.Н.Головцев, педіатр Красногорський, акушери-гінекологи Венцовський та Барутчев, дерматовенеролог Ю.М. Левін.

Кожний з них був непересічною особистістю, майстерним педагогом, володів невичерпним запасом знань не лише з предмету, який викладав, а й з вільних тем. Лектори могли зробити паузу у викладанні матеріалу і мимохідь розповісти про британську традицію післяобіднього чаювання або як правильно розрізати і їсти грейпфрут, в якій кишені костюма слід з міркувань гігієни тримати носову хусточку і таке інше.

Такі педагогічні вставки ненав'язливо прищеплювали студентам, в масі своїй вихідцям з села, елементи культури, слугували прикладом свободи висловлення, пробуджували бажання до саморозвитку. У студента А.Г. Корнійчука це проявилось у бажанні самостійно вивчати іноземну мову та займатися спортом, який на той час активно культивувалося в інституті.

Трудову діяльність Анатолій Григорович розпочав у серпні 1961 року у статусі лікаря загальної практики Андрушівської районної лікарні Житомирської області. У 1963 році він за конкурсом вступає до аспірантури з нервових хвороб Вінницького медичного інституту і під керівництвом професора П.М. Альперовича починає працювати над кандидатською дисертацією. По закінченню аспірантури у вересні 1966 року обирається на

посаду асистента кафедри нервових хвороб і подальші 12 дванадцять років викладацьку роботу поєднує з роботою практичного лікаря, навчаючи та удосконалюючи фаховий досвід.

У вересні 1978 році А.Г. Корнійчук обирається на посаду доцента кафедри нервових хвороб, а наступного року очолює новостворений курс удосконалення лікарів. Перехід від навчання студентів до спілкування з лікарями практичної ланки потягнув за собою необхідність зміни у викладацького складу педагогічного підходу та перегляду методичної документації. Невдовзі курс удосконалення лікарів нашого вишу набуває достатнього рейтингу привабливості серед практичних лікарів Вінницької та суміжних областей.

У частині лікувальної роботи в цей період А.Г. Корнійчук розширює поле діяльності, ставши постійним консультантом обласного відділення невідкладної та планово-консультативної допомоги, в окремі роки здійснює до 100 виїздів та вильотів, консультуючи хворих у периферійних медичних закладах.

У 1986 році курс перетворюється на кафедру неврології з рефлексотерапією, і Анатолія Григоровича Корнійчука обирають її завідувачем. Реорганізації передусє трьохмісячне навчання всього викладацького складу на курсі первинної спеціалізації з рефлексотерапії у ЦОЛІУВ (Москва).

Наукові інтереси А.Г. Корнійчука стосуються низки важливих розділів клінічної неврології. У 1968 році він захистив дисертацію на ступінь кандидата медичних наук, присвячену частому ускладненню паралічу лицевого нерва. В подальші роки був відповідальним виконавцем декількох науково-дослідних кафедральних тем.

На початку 1990-х за його ініціати-ви та особистої участі у виконанні була обрана науково-дослідна кафедральна тема “Клініко-епідеміологічна характеристика основних захворювань нервової системи в Подільському регіоні України”. Вперше в науковій практиці України було достатньо достовірно досліджено епідеміологію таких захворювань, як множинний склероз, фокальні форми дистонії, хвороба Паркінсона. Показники поширеності цих захворювань, оприлюднені в статтях англійською та польською мовами, дотепер цитуються в зарубіжній літературі. Із позицій теперішнього реформування системи охорони здоров'я епідеміологічні показники мають цілком прикладне значення.

Маючи особливий інтерес до проблеми лицевих мимовільних рухів та фокальних форм дистонії і володіючи англійською мовою, у 1993 році А.Г. Корнійчук отримує грант Британської Ради для п'ятимісячного стажування в найбільш авторитетному науковому центрі з вивчення екстрапірамідної патології – Національному госпіталі неврології та нейрохірургії у Лондоні, Велика Британія. Повертається Анатолій Григорович із великим багажем клінічних вражень та намірів застосування у вітчизняній практиці окремих діагностичних та лікувальних підходів.

Вперше в лікувальній практиці України він застосував метод місцевого введення ботулінічного токсину в терапії блефароспазму, спастичної кривошиї, писального спазму. Запровадив відеореєстрацію пацієнтів з типовими та рідкісними неврологічними станами і до цього часу створив багату відеотеку, яка використовується в науковому і навчальному процесі.

А.Г. Корнійчук – учасник багатьох міжнародних конференцій, на ротатійній основі декілька років був представником України в Європейському комітеті з питань дослідження та лікування множинного склерозу, закордонним членом секції екстрапірамідних розладів Польського товариства неврологів. Автор 70 друкованих праць із різних розділів клінічної неврології.

А.Г. Корнійчук одружений, дружина в минулому акушер-гінеколог, має троє дітей, восьмеро онуків і одного правнука.

Редакція «Молодого медика» щиро вітає Анатолія Григоровича з ювілеєм і бажає йому щастя, натхнення і здійснення всіх бажань!

Спогади випускника **Мене могли з'їсти вовки...**

Лист зі своїми спогадами про далекий 1962 рік надіслав до редакції «Молодого медика» колишній випускник Вінницького медичного університету Євгеній Євстафійович Дацюк

По закінченні Вінницького медично-го інституту у 1961 році я був направлений на роботу акушер-гінеколога у розпорядження лікарсько-санітарної служби Західно-Сибірської залізниці. Місцем моєї роботи була вузлова станція в Новосибірську. За наказом керівництва доводилося їздити у від'їждження до лікарень від Омська до Томська. Під час одного з таких від'їзжень мене попросили з'їздити до дільничної лікарні, що знаходилася на відстані 30 км від залізниці, в тайзі, підстрахувати місцевого лікаря на випадок релапаротомії після кесарева розтину.

Я зійшов з потяга «Новосибірськ – Кемерово» на станції Шишино, де на мене чекала вантажівка. Від станції до лікарні було 25-30 кілометрів крізь тайгу. Проїхавши третину шляху, водій зупинив машину на березовій галявині і запропонував подивитися на глухарів – вони сиділи на одній з берез у 150 метра від дороги.

Йшов кінець квітня 1962 року, морози ще тримались, було багато снігу, але на березах вже починали набухати бруньки – улюблені ласощі глухарів перед токуванням (шлюбними поєдинками самців). Я багато читав про глухарів, але ніколи їх не бачив, тому вийшов із машини і попрямував до берези.

Але у метрах 30 від дерева зі снігу

піднялися два вовки і, злобно оскількиривши зуби, пішли в чащу. Глухарі одразу взлетіли, а я повернувся до машини, і ми поїхали в лікарню.

Після огляду породіллі з'ясувалось, що необхідності релапаротомії немає, і я повернувся до лікарні, за якою був закріплений. Коли я розповів про зустріч із вовками, то почув історію, від якої кров стигне.

... Це було ввечері. Молода вчителька з районного центру перед вихідними йшла у село до матері, взявши із собою учнівські зошити для перевірки. На одній із галявин її оточила зграя вовків. Учителька намагалася відлякнати їх та палила зошит один за одним. Коли зошити закінчилися, зграя оточила жінку, і та загинула жахливою смертю. Наступного дня на цьому місці люди знайшли на зокривавленому снігу з вовчими слідами чоботи з ногами вчительки...

Чому ж вовки не накинулися на мене? Мабуть, не були голодні або ніколи не мали досвіду поїдання людей. А можливо, це були не вовки, а здичавілі вівчарки, які пішли в тайгу після ліквідації сталінських таборів.

Із народного досвіду відомо, що вовк нападає на людину вкрай рідко – коли голодний або людина загрожує його життю. Людина ж є най-

агресивнішою істотою на Землі. І найголовніше в агресивній поведінці людей – втрата заборони на вбивство собі подібних.

А. Сохін у книзі «Війна статей» пише: «Невдовзі після закінчення II світової війни один французький дипломат мав бесіду з вождем невеликого африканського племені канібалів. Той розповів гостю, що у нещодавній збройній сутичці з ворожим племенем його люди вбили та з'їли 20 полонених воїнів. Француз тактовно повідомив, що у війні, яка нещодавно скінчилася, європейці втратили 40 мільйонів людей. Старий канібал похитав головою і промовив із докором: «Які ж ви дикуни, якщо вбиваєте більше, ніж можете з'їсти». Наївний вождь племені, що загубилося у джунглях, було невідомо, що цивілізовані люди знищують один одного не для того, аби з'їсти, а щоб володарювати над живими».

Як тут не згадати вірші Т.Г. Шевченка:

*«І день іде, і ніч іде...
І, голову узявши в руки,
Дивуєшся, чому не йде
Апостол правди і науки».*

Або ще такі:

*«Чи діждемось ми Вашингтона
Із новим праведним законом?
А діждемось таки колись».*

Новини науки

Гризти насіння смертельно небезпечно

Любителі соняшникового насіння наражають своє здоров'я і життя на небезпеку, передає Ukr.Media.

Справа не тільки в можливому запаленні апендикса, але і високої калорійності насіння, що негативно впливає на роботу нирок, а також надлишку фосфору, це дуже небезпечно для головного мозку. Крім того, як з'ясували американські вчені, в насінні соняшнику може жити цвіль, яка виділяє афлатоксин. Останнє сприяє розвитку раку печінки.

Якщо говорити про шкоду насіння, то в першу чергу йдеться про апендикс. В останньому стимулюються мікроорганізми, які корисні для здоров'я, а саме для мікрофлори кишечника. В апендиксі дуже вузький прохід, який може бути заблокований не тільки лушпинням від насіння, але й навіть звичайною виноградною кісточкою. Після блокування починається процес запалення, і орган потрібно видалити.

Є ще одна небезпечна особливість насіння – це висока калорійність: 155% денної норми у 100 грамах продукту. Тобто насіння є калорійнішим за шоколад та свинину. Також у воно містить багато фосфору, надмірна кількість якого негативно впливає на нирки та на головний мозок. В результаті можуть звужитися судини, що призводить до ризику інфарктів та інсультів.

Вчені назвали безпечну для здоров'я дозу алкоголю

Максимальна доза алкоголю, яку можна випивати в тиждень без наслідків для здоров'я, становить 100 грамів чистого спирту, заповняють вчені

Вчені Британського фонду серцевих хвороб з'ясували, що навіть помірне вживання алкоголю стає причиною передчасної смерті від інсульту, анемії та інших захворювань, повідомляє MedicalXpress.

У дослідженні взяли участь 600 тисяч осіб, що вживають спиртні напої, з 19 країн світу. Виявилось, що максимальна доза алкоголю, яку можна випивати в тиждень без наслідків для здоров'я, становить 100 грамів чистого спирту (2,5 літра пива з міцністю 4 відсотки або 875 мілілітрів вина міцністю 13 відсотків).

Перевищення цього ліміту вдвічі сприяє скороченню тривалості життя як мінімум на 1-2 роки. Вживання більш як 350 грамів чистого спирту на тиждень - на 4-5 років.

Вчені також довели, що алкоголь пов'язаний із розвитком різних серцево-судинних захворювань, зокрема інсульту, серцевої недостатності, фатальних аневризми аорти та гіпертензивної хвороби з переважним ураженням серця.

